

ไอโอเอ็ม ประเทศไทย

การประเมินความต้องการหลายภาคส่วน

พ.ศ. 2566

สรุปข้อมูลสำคัญในจังหวัดระนอง

กันยายน พ.ศ. 2566 – พฤศจิกายน พ.ศ. 2566

GLOBAL DATA INSTITUTE
DISPLACEMENT
TRACKING MATRIX

Funded by
European Union
Humanitarian Aid

From
the People of Japan

สารบัญ

บทนำ	1
ข้อมูลประชากร	2
ภูมิหลังการโยกย้ายถิ่นฐาน	3
เอกสารประจำตัว	4
การศึกษา	5
การทำงาน	6
ความมั่นคงทางอาหารและความเป็นอยู่	7
การคุ้มครอง	8
การคุ้มครองเด็ก	9
สุขภาพ	10
น้ำ สุขาภิบาล และสุขอนามัย และที่พักอาศัย	11

ความคิดเห็นที่ถ่ายทอดในเอกสารฉบับนี้เป็นของคณะผู้เขียนและไม่ได้สะท้อนมุมมองขององค์การระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐาน (ไอโอเอ็ม) การระบุชื่อและการนำเสนอเนื้อหาในเอกสารทั้งฉบับนี้ไม่ถือเป็นการแสดงความเห็นใด ๆ ของไอโอเอ็ม อันเกี่ยวข้องกับสถานะทางกฎหมายของประเทศ ดินแดน เมือง หรือพื้นที่ใด ๆ หรือของหน่วยงานของประเทศ ดินแดน เมือง หรือพื้นที่ใด ๆ หรือเกี่ยวข้องกับเขตแดนหรือพรมแดนของประเทศ ดินแดน เมืองหรือพื้นที่ใด ๆ

ไอโอเอ็มยึดมั่นในหลักการที่ว่า การโยกย้ายถิ่นฐานอย่างมีมนุษยธรรมและเป็นระเบียบเรียบร้อยจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้ย้ายถิ่นและสังคม ทั้งนี้ ในฐานะที่เป็นองค์การระหว่างประเทศระดับรัฐบาล ไอโอเอ็มได้ดำเนินการร่วมกับองค์กรพันธมิตรต่าง ๆ ในประชาคมระหว่างประเทศ เพื่อช่วยรับมือกับความท้าทายในการปฏิบัติงานด้านการโยกย้ายถิ่นฐาน เสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นด้านการโยกย้ายถิ่นฐาน ส่งเสริมการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจผ่านการโยกย้ายถิ่นฐาน และปกป้องศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และยกระดับความเป็นอยู่ที่ดีของบรรดาผู้ย้ายถิ่น

รายงานนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากสำนักงานกิจการประชากร ผู้ลี้ภัย และการโยกย้ายถิ่น ประจำกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา (PRM) หน่วยงานช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมและการคุ้มครองพลเรือนของคณะกรรมการยุโรป (ECHO) และรัฐบาลญี่ปุ่น ความคิดเห็นต่าง ๆ ที่ถ่ายทอดในเอกสารฉบับนี้เป็นของผู้เขียน และไม่ได้สะท้อนมุมมองของหน่วยงานภาคีที่กล่าวมาข้างต้น

ผู้จัดพิมพ์: องค์การระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐาน สำนักงานประเทศไทย

ชั้น 18 อาคารระจนาการ เลขที่ 3 ถนนสาทรใต้ กรุงเทพฯ 10120 ประเทศไทย

โทร: (+66) 2-343-9300

อีเมลแอดเดรส : DTMThailand@iom.int

เว็บไซต์: <https://dtm.iom.int/thailand>

รายงานฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยมิได้รับการตรวจแก้อย่างเป็นทางการจากไอโอเอ็ม มิได้เข้ากระบวนการอนุมัติด้วยการปฏิบัติตามมาตรฐานและรูปแบบของไอโอเอ็มจากแผนกจัดพิมพ์และเผยแพร่ (Publications Unit – PUB) และมีได้เข้ากระบวนการรับรองจากแผนกวิจัยของไอโอเอ็ม (Research Unit – RES)

การอ้างอิง: องค์การระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐาน (ไอโอเอ็ม). 2566. *การประเมินความต้องการหลายภาคส่วน พ.ศ. 2566: สรุปข้อมูลสำคัญในจังหวัดระนอง*. กรุงเทพฯ: ไอโอเอ็ม ประเทศไทย.

© IOM 2024

สงวนลิขสิทธิ์บางส่วน ผลงานนี้ถูกตีพิมพ์และเผยแพร่ภายใต้เงื่อนไข [Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 IGO License \(CC BY-NC-ND 3.0 IGO\)](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/igo/) *

กรุณาอ่านข้อกำหนดเพิ่มเติมที่ ลิขสิทธิ์และข้อตกลงในการใช้ [ลิขสิทธิ์และข้อตกลงในการใช้](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/igo/legalcode)

ห้ามมิให้นำรายงานฉบับนี้ไปใช้ ตีพิมพ์ หรือเผยแพร่ใหม่ โดยเจตนาหรือมุ่งหวังผลประโยชน์ทางการค้าหรือค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินเป็นต้น เว้นแต่เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ด้านการศึกษา เช่น เพื่อเป็นเนื้อหาในตำราเรียน

* <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/igo/legalcode>

ภาพรวมของการประเมินความต้องการหลายภาคส่วน

สรุปข้อมูลสำคัญนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอภาพรวมของสภาวการณ์ ความต้องการ และความท้าทายตามประเด็นหัวข้อต่าง ๆ ในหมู่ผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาในจังหวัดระนองที่ไอโอเอ็ม ประเทศไทยได้ดำเนินการประเมินความต้องการหลายภาคส่วนระหว่างเดือนกันยายน พ.ศ. 2566 ถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2566 เพื่อให้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับระดับความรุนแรงของความต้องการของประชากรผู้ย้ายถิ่น ระบุกลุ่มประชากรที่เปราะบางและพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ซึ่งมีความต้องการระดับสูงสุด รวมทั้งนำเสนอข้อมูลเพื่อการวางแผนให้ความช่วยเหลือและเป้าหมายย่อยของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ที่เกี่ยวข้อง และเป็นเส้นฐานรายภาคส่วนและระหว่างภาคส่วนสำหรับการประเมินต่าง ๆ ในอนาคต

ระเบียบวิธีวิจัย

เครื่องมือการวิจัยนี้ได้รับการพัฒนาโดยแผนกข้อมูลและการวิจัยด้านการโยกย้ายถิ่นฐาน (MDRU) ของไอโอเอ็ม ภายใต้ความร่วมมือจากแผนกต่าง ๆ ของไอโอเอ็มที่มีความเชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ เช่น แรงงาน สุขภาพ การคุ้มครอง แม้การสำรวจนี้ดำเนินการในระดับครัวเรือน แต่ก็มีความกังวลต่อผู้ตอบแบบสอบถามที่ต้องตอบแทนสมาชิกทุกคนในครัวเรือนของพวกเขา (เช่น อายุของสมาชิกทุกคนในครัวเรือน) ทั้งนี้ ไอโอเอ็มได้ดำเนินการสำรวจในกลุ่มตัวอย่างที่ถูกสุ่มเลือกจากกลุ่มประชากรที่สนใจซึ่งได้แก่ ผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาเฉพาะในตัวเมืองจังหวัดระนอง มีการวิเคราะห์คำตอบจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 636 คน โดยได้พยายามทำจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามชาย - หญิงให้เท่า ๆ กัน ทั้งนี้ ในการประเมินนี้ มีผู้ตอบแบบสอบถามและสมาชิกในครัวเรือนของพวกเขา รวมทั้งสิ้น 1,772 คน

เนื่องจากมีสิ่งบ่งชี้ที่น่าสนใจเป็นจำนวนมาก การสำรวจนี้จึงแบ่งเครื่องมือวิจัยเป็นสองส่วน ส่วนที่ 1 เน้นคำถามเกี่ยวกับสภาวการณ์หลายภาคส่วน (MSA) และส่วนที่ 2 เน้นเกี่ยวกับการเข้าถึงบริการต่าง ๆ (ASI) โดยจะมีการสัมภาษณ์ผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคนโดยใช้แบบสอบถามใดแบบสอบถามหนึ่งในสองส่วนนี้เท่านั้น อย่างไรก็ตาม มีคำถามบางส่วนโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับข้อมูลประชากรและภูมิหลังด้านการโยกย้ายถิ่นฐานปรากฏในเครื่องมือทั้งสองส่วน เพื่อให้เราเข้าใจข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามและครัวเรือนของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจึงเปลี่ยนไปตามสิ่งบ่งชี้ คำถามที่ปรากฏในเครื่องมือส่วนที่ 1 หรือส่วนที่ 2 เพียงเครื่องมือเดียวมีระดับความเชื่อมั่น 90% ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้เกิดขึ้นได้ 5% และคำถามที่ปรากฏในเครื่องมือทั้งสองมีระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้เกิดขึ้นได้ 5%

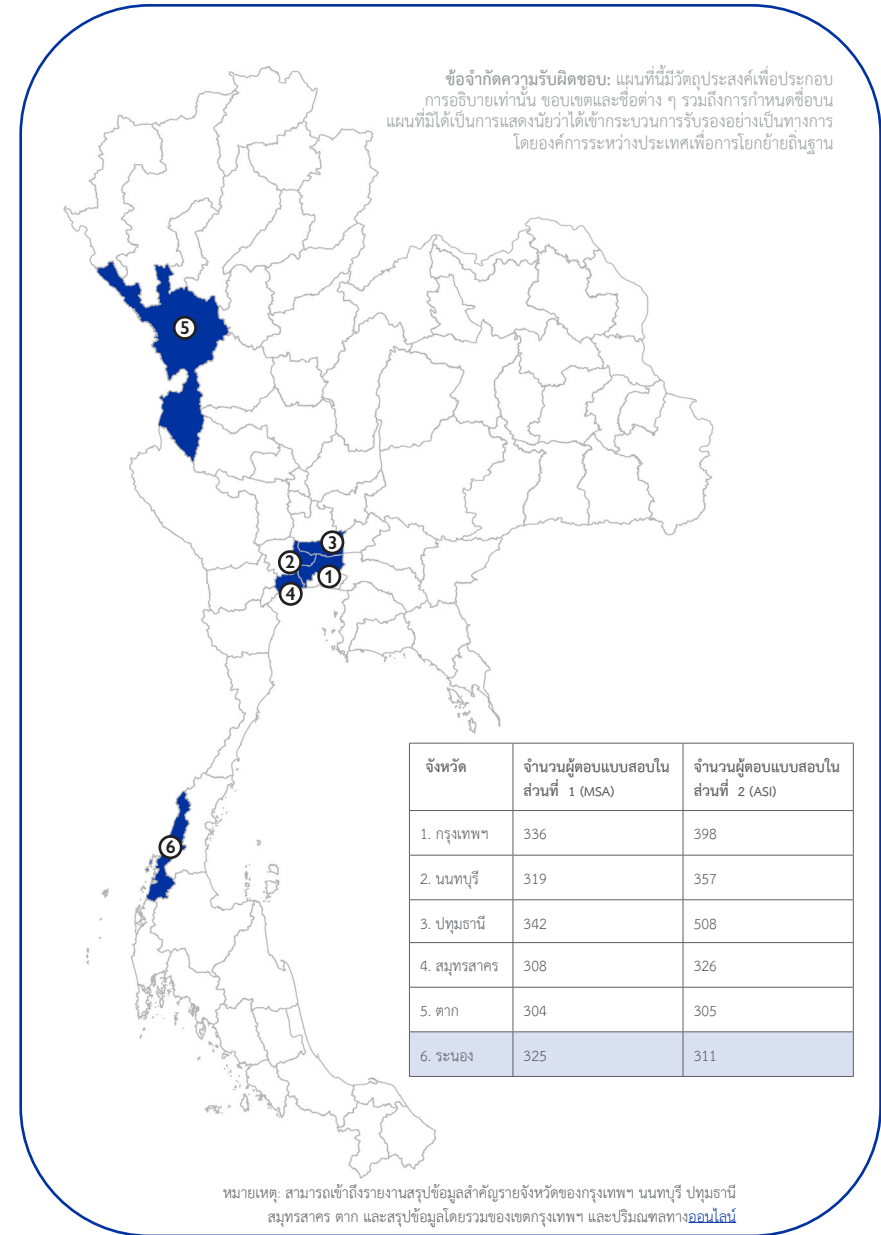
ช่วงเวลาการเก็บข้อมูลปฐมภูมิ

ดำเนินการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 27 กันยายน พ.ศ. 2566 ถึงวันที่ 29 พฤศจิกายน พ.ศ. 2566

ข้อจำกัด

ตัวชี้วัดหรือคำถามบางอย่างอาจถูกกล่าวถึงน้อยหรือมากเกินไป สืบเนื่องจากอัตวิสัยและการรับรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามเอง (โดยเฉพาะ “ความมื่อคติจากความต้องการทางสังคม” ซึ่งหมายถึงแนวโน้มที่ผู้คนจะตอบคำถามบางประเภทด้วยคำตอบที่พวกเขาเห็นว่าป็นคำตอบที่ “ถูกต้อง”) ฉะนั้น จึงควรนำอคติเหล่านี้มาพิจารณาประกอบการตีความข้อค้นพบ นอกจากนี้ ข้อค้นพบต่าง ๆ นี้เป็นเพียงตัวแทนของจังหวัดที่มีการสำรวจ จึงไม่สามารถนำไปคาดการณ์หรืออนุมานผลในภูมิภาคหรือพื้นที่อื่นของประเทศไทยได้ อนึ่ง มีคำถามบางข้อที่จะถามเฉพาะผู้ที่ตอบแบบคล้อยตามหรือเห็นด้วยกับคำถามข้อก่อนหน้า ผลการวิเคราะห์กลุ่มย่อยของผู้ตอบแบบสอบถามเหล่านี้ครอบคลุมเฉพาะสาระสำคัญเท่านั้น เนื่องจากกลุ่มย่อยเหล่านี้มีขนาดไม่เป็นที่นิยมตามที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติได้ อีกทั้งแผนภูมิหรือกราฟที่มีเครื่องหมายดอกจันเป็นคำถามที่ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเลือกตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ ทำให้แผนภูมิเหล่านี้มีผลรวมเกินร้อยละ 100 และในกรณีที่มีการแสดงผลเป็นร้อยละ 0 ไม่ได้หมายความว่าไม่มีการบันทึกการตอบตัวเลือกข้อดังกล่าว แต่อาจบ่งชี้ได้ว่าการตอบตัวเลือกข้อนั้นมีจำนวนน้อยมากจนต้องปิดเซลล์เป็น 0

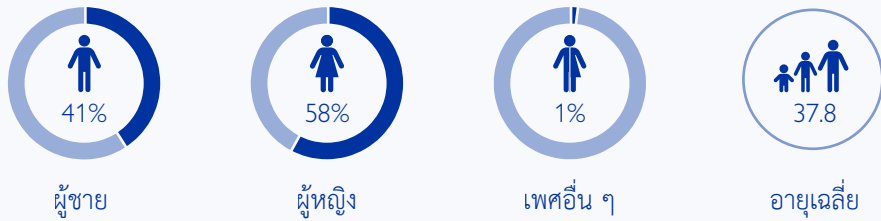
จังหวัดที่มีการดำเนินการสำรวจ

ผลการศึกษาที่สำคัญในจังหวัดระนอง

ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดประกอบด้วยผู้หญิงร้อยละ 58 ผู้ชายร้อยละ 41 และมีผู้ที่ระบุว่าเป็นเพศอื่น ๆ อีกร้อยละ 1 ทั้งหมดมีอายุโดยเฉลี่ย 37.8 ปี ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยคือ 2.8 คน และไม่มีครัวเรือนใดมีสมาชิกเป็นผู้พิการ

ข้อมูลประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถิติระดับครัวเรือน

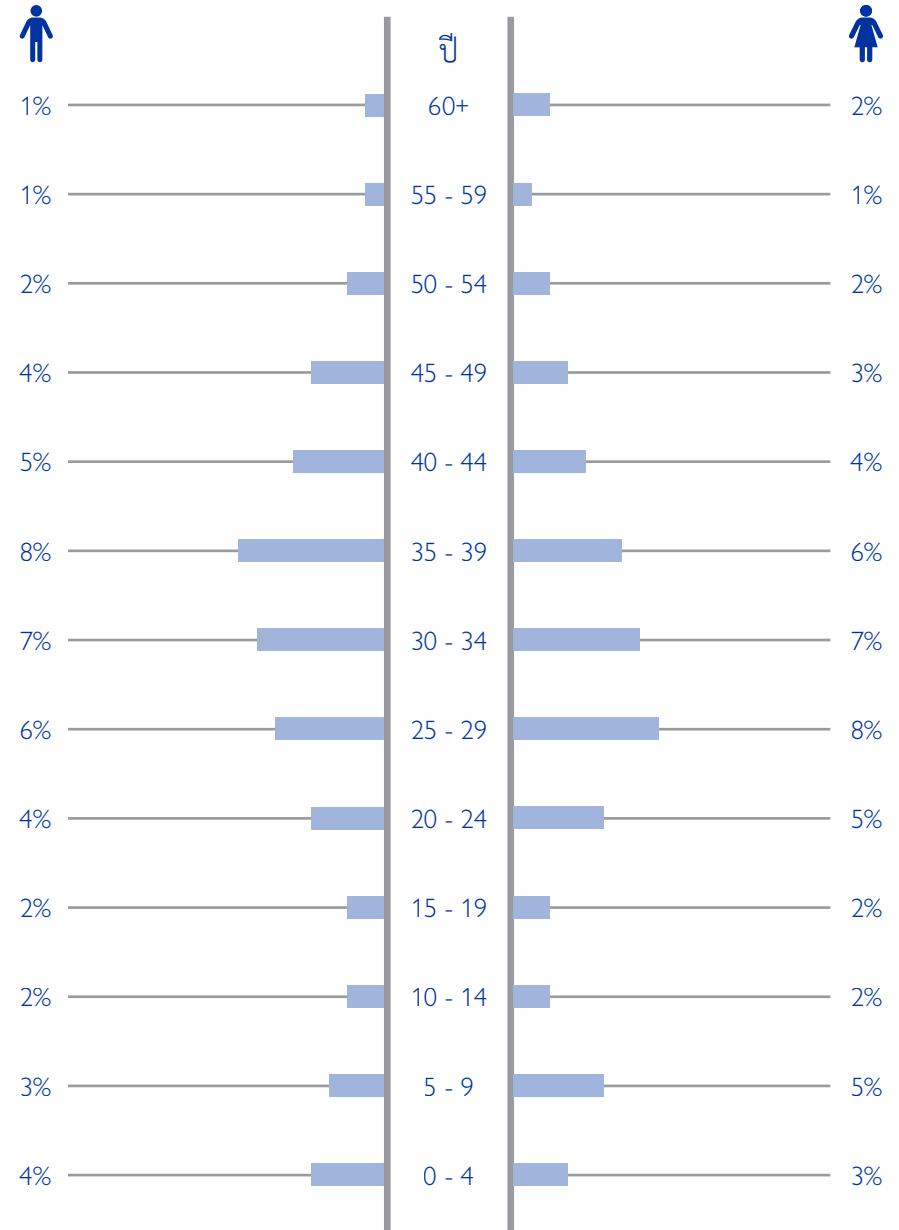
2.8

จำนวนสมาชิกโดยเฉลี่ยในครัวเรือนที่สำรวจ

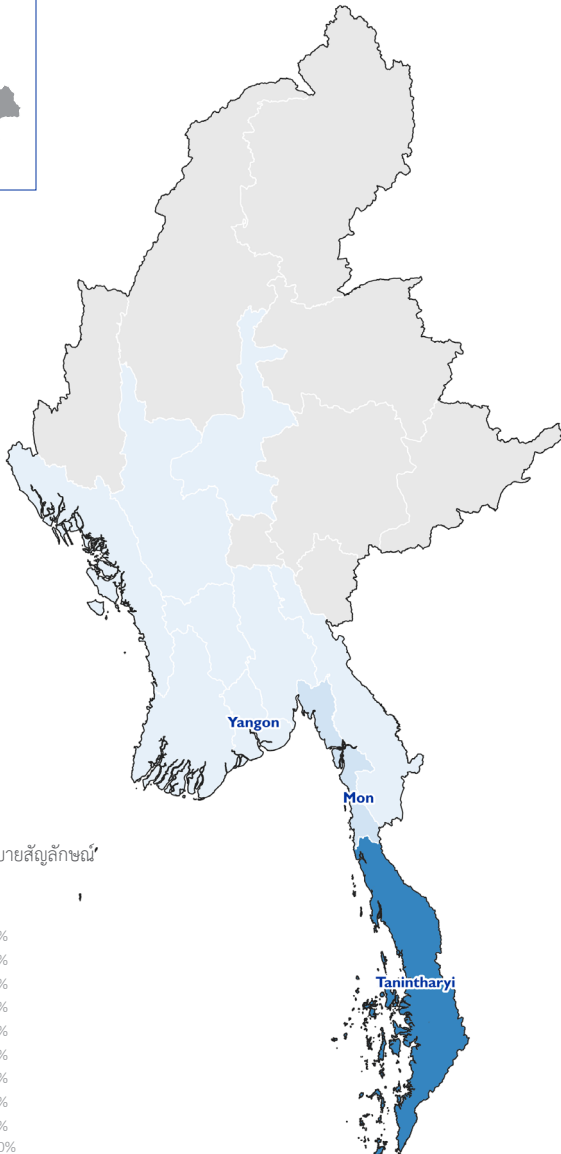
38%

ร้อยละของครัวเรือนที่มีเด็กอย่างน้อย 1 คน

พีระมิดอายุของสมาชิกในครัวเรือนของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละคน

รัฐหรือเขตต้นทางในประเทศเมียนมา (3 อันดับแรก)

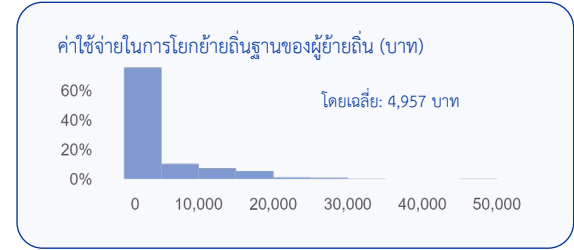

10% ของผู้ตอบแบบสอบถามย้ายถิ่นมาหลังการยึดอำนาจของกองทัพ (พ.ศ. 2564)

80% ของผู้ตอบแบบสอบถามที่มาหลังการยึดอำนาจของกองทัพเป็นผู้ที่ย้ายถิ่นมาประเทศไทยเป็นครั้งแรก

10.4 จำนวนปีโดยเฉลี่ยที่ผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยในประเทศไทย (รวมการโยกย้ายถิ่นฐานทุกครั้งที่ผ่านมา)

1.6 จำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่ผู้ตอบแบบสอบถามเดินทางกลับไปประเทศเมียนมาระหว่างการโยกย้ายถิ่นฐานครั้งล่าสุด

6% ของผู้ตอบแบบสอบถามตั้งใจจะกลับไปประเทศเมียนมาเป็นการชั่วคราวในอนาคต

19% ของผู้ตอบแบบสอบถามตั้งใจจะกลับประเทศเมียนมาเป็นการถาวรในอนาคต

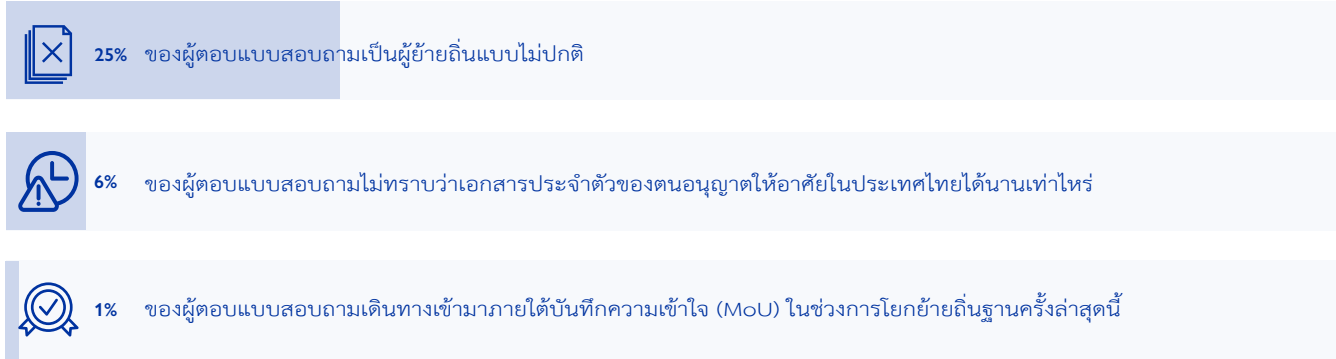
รัฐหรือเขตต้นทางของผู้ย้ายถิ่นชาวเมียนมาในจังหวัดระนองที่ตอบแบบสอบถาม 3 อันดับแรก ได้แก่ เขตตะนาวศรี (ร้อยละ 66) รัฐมอญ (ร้อยละ 12) และเขตย่างกุ้ง (ร้อยละ 10) โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วน (ร้อยละ 10) ระบุว่า ตนย้ายถิ่นมาประเทศไทยครั้งล่าสุดหลังการเข้ายึดอำนาจของกองทัพในเมียนมาเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564 ในจำนวนนี้มีผู้ย้ายถิ่นที่ได้อาศัยในประเทศไทยเป็นเวลา 3 ปีหรือมากกว่านั้น คิดเป็นร้อยละ 17 เป็นเวลารวมประมาณ 2 ปี คิดเป็นร้อยละ 58 และเป็นเวลารวมประมาณ 1 ปี คิดเป็นร้อยละ 25 (ระยะเวลานี้เป็นเวลารวมของการโยกย้ายถิ่นฐานทุกครั้งที่ผ่านมา) ทั้งนี้ ร้อยละ 11 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดระบุว่าตนเคยย้ายถิ่นมาประเทศไทยก่อนหน้านี้แล้ว ค่าใช้จ่ายในการโยกย้ายถิ่นฐานโดยเฉลี่ยคือ 4,957 บาท (ประมาณ 140 ดอลลาร์สหรัฐ) ค่าใช้จ่ายของพวกเขาประกอบด้วย ค่าบริการและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เช่น ค่าเดินทาง (ร้อยละ 86) ค่าเอกสารต่าง ๆ (ร้อยละ 61) ค่านายหน้า (ร้อยละ 15) ค่าตรวจสอบสุขภาพ (ร้อยละ 9) และค่าสินบน (ร้อยละ 6)

ร้อยละ 38 ของผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่า พวกเขาเคยกลับไปประเทศเมียนมาระหว่างการโยกย้ายถิ่นฐานมาประเทศไทยครั้งล่าสุดแล้ว ในจำนวนนี้มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ระบุว่า ตนย้ายถิ่นมาประเทศไทยครั้งล่าสุดหลังการยึดอำนาจของกองทัพในเมียนมา คิดเป็นร้อยละ 20 ในขณะที่มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ตั้งใจจะกลับประเทศเมียนมาเป็นการชั่วคราวภายในเวลาหนึ่งปีจากนี้ คิดเป็นร้อยละ 3 มีร้อยละ 78 ตอบว่า ตนไม่ทราบว่าจะกลับไปประเทศเมียนมาเป็นการชั่วคราวในอนาคตหรือไม่ ร้อยละ 16 ตอบว่า ไม่คิดจะกลับไป และร้อยละ 19 ที่ตั้งใจจะกลับประเทศเมียนมาเป็นการถาวรในอนาคต

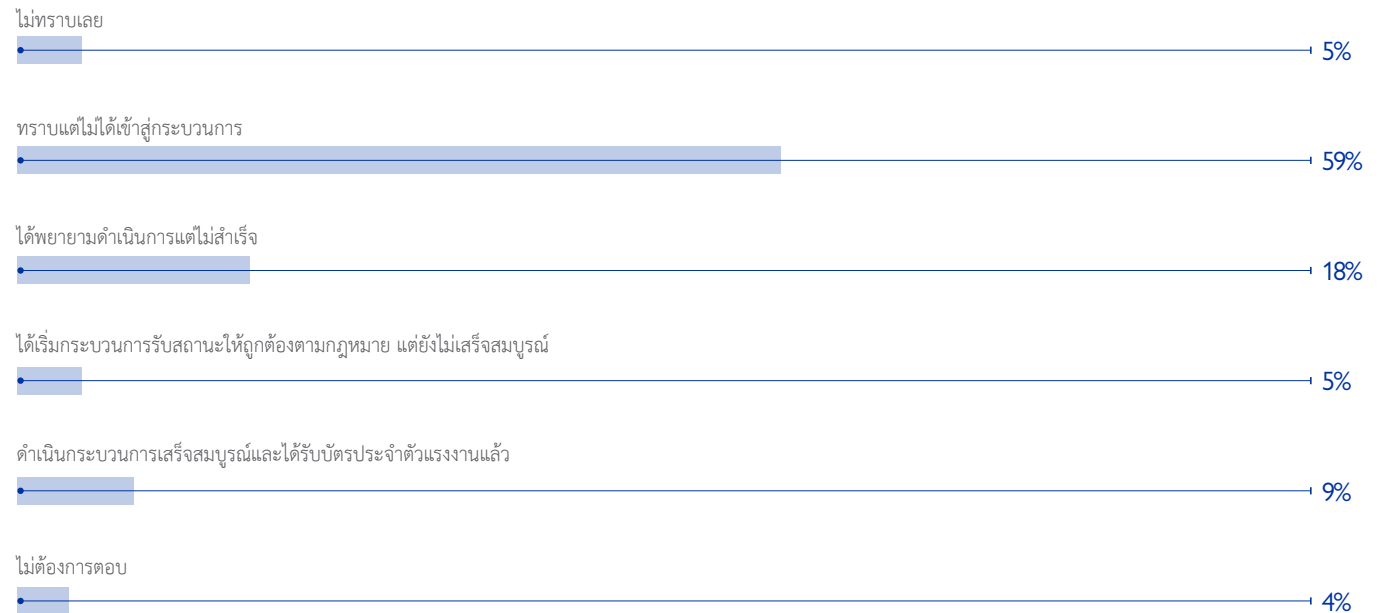
ผู้ย้ายถิ่นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 75) ระบุว่า ตนมีเอกสารที่จำเป็นสำหรับการอาศัยอยู่ในประเทศไทยโดยถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนผู้ย้ายถิ่นอีกร้อยละ 25 เป็นผู้ย้ายถิ่นที่ไม่ปกติ เนื่องจากมีเอกสารที่ไม่ถูกต้องหรือหมดอายุ หรือไม่มีเอกสารใด ๆ ทั้งนี้ ผู้ย้ายถิ่นที่มีเอกสารถูกต้องส่วนใหญ่ถือหนังสือสำคัญประจำตัว (CI) หรือหนังสือเดินทางชั่วคราว (ร้อยละ 83) บัตรประจำตัวสำหรับแรงงาน (ร้อยละ 23) และหนังสือเดินทาง (ร้อยละ 11) อย่างไรก็ตาม ร้อยละ 6 ของผู้ตอบแบบสอบถามไม่ทราบว่า เอกสารของตนอนุญาตให้อาศัยอยู่ในประเทศไทยได้นานเท่าไร

มีผู้ตอบแบบสอบถามเพียงร้อยละ 1 ระบุว่า ตนเดินทางเข้าประเทศไทยภายใต้บันทึกความเข้าใจ (MoU) กับประเทศเมียนมาในช่วงการโยกย้ายถิ่นฐานครั้งล่าสุดนี้ โดยในจำนวนนี้ มีผู้ระบุว่า เอกสารภายใต้บันทึกความเข้าใจของตนหมดอายุแล้ว คิดเป็นร้อยละ 25 ผู้ไม่ทราบวันหมดอายุของใบอนุญาตทำงานของตน คิดเป็นร้อยละ 3

จากผลการสำรวจเกี่ยวกับสถานะเอกสารประจำตัวของสมาชิกในครัวเรือนผู้ตอบแบบสอบถามพบว่า มีครัวเรือนซึ่งสมาชิกมีเอกสารที่อนุญาตให้อาศัยในประเทศไทยถูกต้องครบถ้วนทุกคน คิดเป็นร้อยละ 76 ครัวเรือนซึ่งสมาชิกถือเอกสารถูกต้องเกินครึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 14 ในขณะเดียวกัน มีครัวเรือนซึ่งสมาชิกถือเอกสารถูกต้องน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 8 และครัวเรือนซึ่งสมาชิกไม่มีเอกสารใด ๆ คิดเป็นร้อยละ 2 ส่วนประเด็นการจัดระเบียบแรงงาน (regularization window) ซึ่งผ่อนผันให้ผู้ย้ายถิ่นที่ไม่มีเอกสารประจำตัวสามารถปรับสถานะให้มีเอกสารได้นั้น พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ทราบว่ามีการผ่อนผันดังกล่าว แต่ยังไม่ได้นำดำเนินการใด ๆ (ร้อยละ 59)

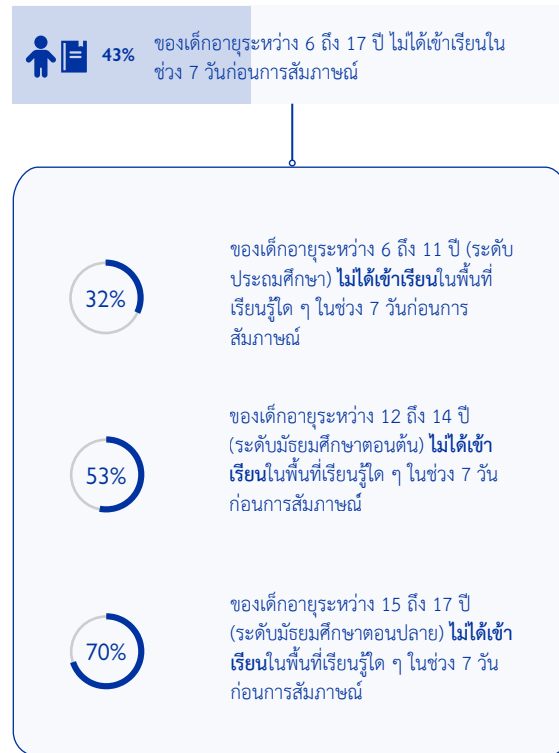

การทราบถึงกระบวนการจัดระเบียบสำหรับผู้ย้ายถิ่นในประเทศไทยและวิธีการดำเนินการ

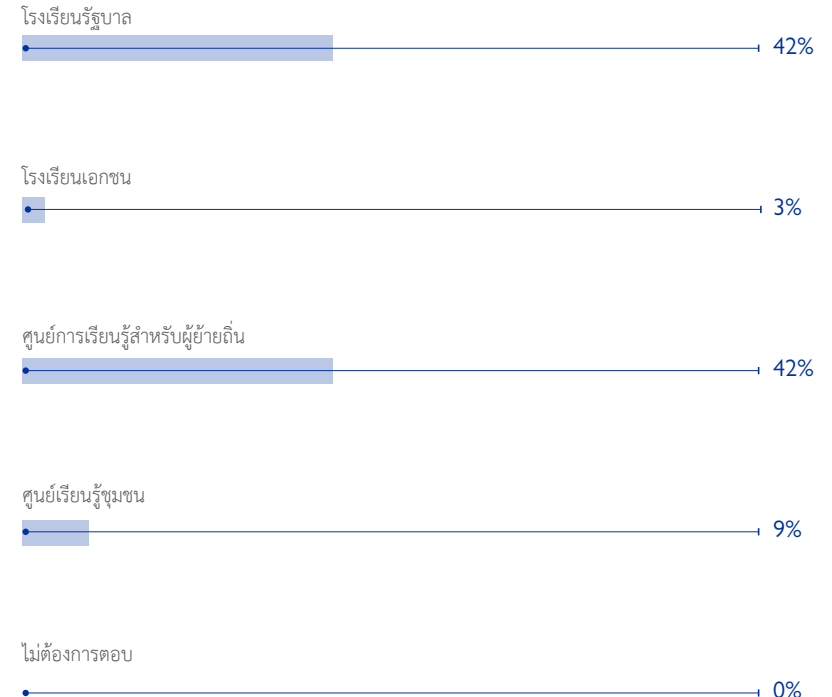

ในผู้ใหญ่ของครัวเรือนที่มีการสำรวจ มีผู้ที่ได้รับการศึกษาต่ำกว่าระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 43 มีผู้จบระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 46 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คิดเป็นร้อยละ 9 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือสูงกว่า คิดเป็นร้อยละ 2 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาสมาชิกทุกคนในครัวเรือนที่มีการสำรวจ พบว่ามีผู้จบการศึกษาในระดับตามเกณฑ์อายุของแต่ละคน เป็นร้อยละ 3 (เช่น ผู้ที่มีอายุระหว่าง 11 – 15 ปี ควรจบการศึกษาระดับประถมศึกษา)

ส่วนในเด็กของครัวเรือนที่มีการสำรวจนั้น มีผู้ที่ไม่ได้เข้ารับการศึกษานี้ในโรงเรียนหรือสถานที่อำนวยความสะดวกด้านการเรียนรู้ใด ๆ คิดเป็นร้อยละ 43 ทั้งนี้ ร้อยละ 89 ของครัวเรือนที่มีเด็กวัยประถมศึกษาระบุว่ามีอุปสรรคในการส่งเด็ก ๆ เข้ารับการศึกษ และร้อยละ 92 ของครัวเรือนที่มีเด็กวัยมัธยมศึกษาระบุว่า มีอุปสรรคเช่นกัน

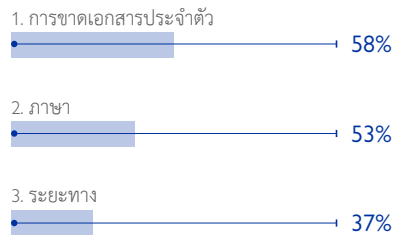

ประเภทของพื้นที่เรียนรู้ที่เด็ก ๆ ในครัวเรือนที่มีการสำรวจเข้าเรียน³

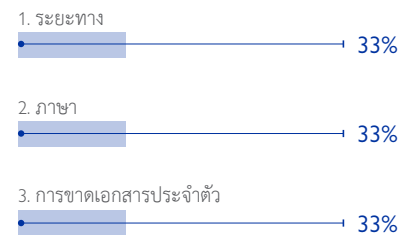

อุปสรรคหลักในการส่งเด็กเข้ารับการศึกษ^{*2}

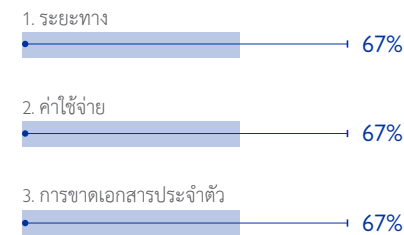
ในกลุ่มเด็กผู้หญิงวัยประถมศึกษา

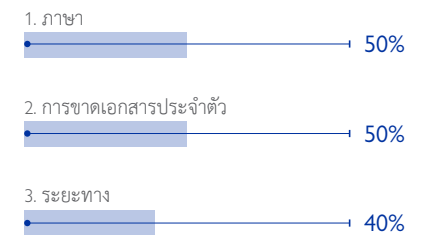
ในกลุ่มเด็กผู้ชายวัยประถมศึกษา

ในกลุ่มเด็กผู้หญิงวัยมัธยมศึกษา

ในกลุ่มเด็กผู้ชายวัยมัธยมศึกษา

1 ร้อยละ 38 ของผู้ตอบแบบสอบถามมีเด็กในครัวเรือน (n = 241)

2 ในบรรดาผู้ตอบแบบสอบถามที่ระบุว่ามีอุปสรรคในการส่งเด็กเข้ารับการศึกษ (เด็กผู้หญิงวัยประถมศึกษา 19 คน, เด็กผู้ชายวัยประถมศึกษา 6 คน, เด็กผู้หญิงวัยมัธยมศึกษา 3 คน, เด็กผู้ชายวัยมัธยมศึกษา 10 คน)

3 นอกจากนั้น ร้อยละ 3 ของผู้ตอบแบบสอบถามเลือกตอบว่า “ไม่ทราบ” และอีกร้อยละ 1 เลือกตอบว่า “พื้นที่เรียนรู้ประเภทอื่น ๆ”

8.5

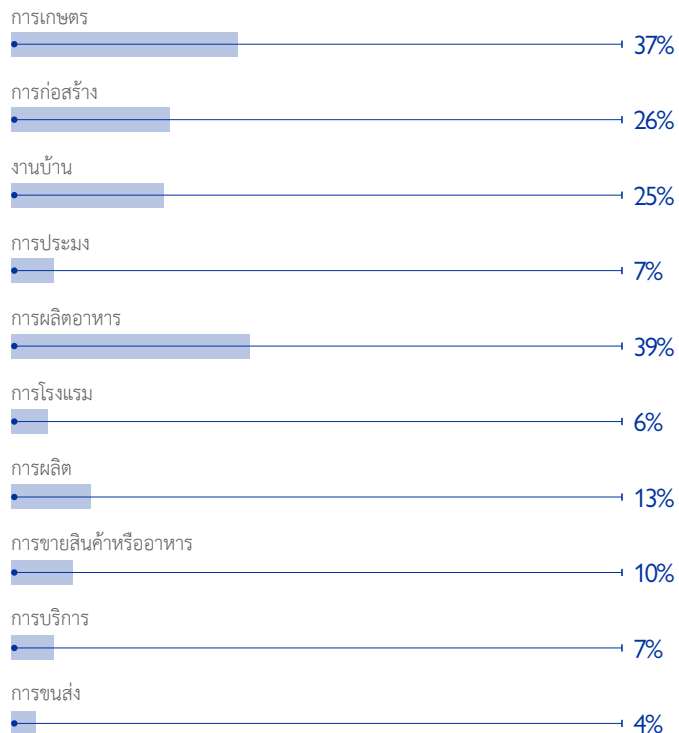
จำนวนเดือนโดยเฉลี่ยที่ผู้ตอบแบบสอบถามถูกจ้างงานในช่วงปีที่ผ่านมา

1.2

จำนวนนายจ้างโดยเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามในช่วง 12 เดือนก่อนการสัมภาษณ์

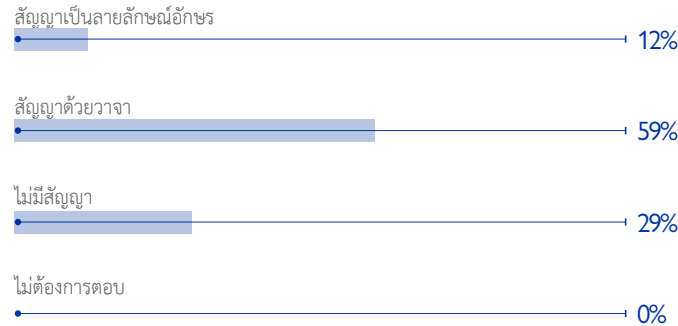
ภาคส่วนงานของผู้ตอบแบบสอบถาม*

นอกจากนั้น ร้อยละ 1 ของผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่าทำงานในภาคส่วนที่ไม่ได้อยู่ในรายการนี้

* ค่ามัธยฐานของค่าแรงต่อวันคือจุดตัดที่ร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามได้รับค่าแรงน้อยกว่าและอีกร้อยละ 50 ได้รับมากกว่า

การมีสัญญาจ้างงานของผู้ตอบแบบสอบถามที่ทำงานในช่วงปีที่ผ่านมา

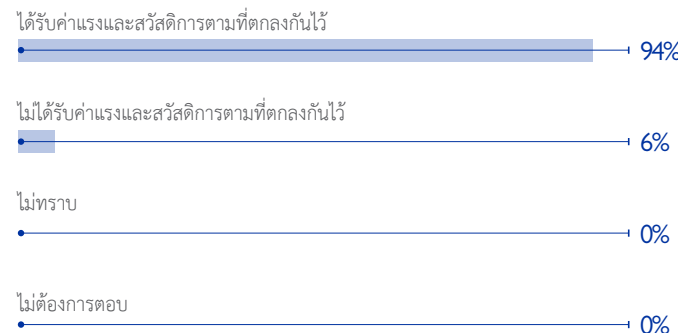

350 บาท

ค่ามัธยฐานของค่าแรงต่อวัน⁴ ของผู้ตอบแบบสอบถาม (ประมาณ 10 ดอลลาร์สหรัฐ) ประมาณร้อยละ 56 ระบุว่ามียาได้ต่ำกว่าค่าแรงขั้นต่ำ (332 บาท)

การได้รับค่าแรงและสวัสดิการต่าง ๆ ระหว่างการจ้างงาน

ในปีที่ผ่านมา ร้อยละ 49 หรือประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบสอบถาม มีงานทำทั้ง 12 เดือน ร้อยละ 17 มีงานทำ 5 เดือนหรือน้อยกว่านั้น และร้อยละ 9 ไม่มีงานใด ๆ ตลอดปีที่ผ่านมา ในบรรดาผู้ที่มีงานทำในช่วงปีที่ผ่านมา ภาคส่วนที่มีผู้ทำงานมากที่สุด ได้แก่ การผลิตอาหาร (ร้อยละ 39) การเกษตร (ร้อยละ 37) การก่อสร้าง (ร้อยละ 26) และงานรับใช้ในบ้าน (ร้อยละ 25) นอกจากนี้ มียังผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่าทำงานในภาคการผลิต (ร้อยละ 13) และการค้าขายสินค้าหรืออาหาร (ร้อยละ 10)

ร้อยละ 71 ของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีงานทำระบุว่าตนมีสัญญาการจ้างงาน ในจำนวนนี้เป็นผู้ที่มีสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร คิดเป็นร้อยละ 12 เป็นผู้ที่มีสัญญาด้วยวาจาเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 59 และอีกร้อยละ 29 เป็นผู้ที่ไม่มีความสัญญาการจ้างงานใด ๆ

โดยเฉลี่ย ผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่า ในช่วงหนึ่งเดือนก่อนหน้าการสำรวจ ตนได้ทำงาน 22.6 วัน โดยมีค่ามัธยฐานของค่าแรงต่อวันที่ 350 บาท (10 ดอลลาร์สหรัฐ) ทั้งนี้ ร้อยละ 56 ของผู้ตอบแบบสอบถามมีรายได้ต่ำกว่าอัตราค่าแรงขั้นต่ำของจังหวัดระนอง (ซึ่งอยู่ที่ 332 บาทต่อวัน) และ มีร้อยละ 6 ระบุว่า ตนไม่ได้รับค่าจ้างและสวัสดิการตามที่ตกลงกันไว้ระหว่างการจ้างงาน

สิ่งบ่งชี้ด้านอาหาร

1% ของครัวเรือนที่สำรวจมีคะแนนด้านการบริโภคอาหาร ซึ่งวัดความหลากหลายของอาหารและความถี่ในการบริโภคอาหารอยู่ในระดับตามเกณฑ์พอดีถึงระดับต่ำ

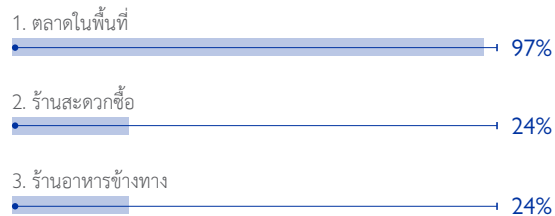
0% ของครัวเรือนที่สำรวจมีคะแนนด้านภาวะความหิวโหยของครัวเรือนในระดับรุนแรง

11% ของครัวเรือนที่สำรวจมีคะแนนดัชนียุทธศาสตร์การแก้ปัญหาซึ่งเป็นเกณฑ์วัดความยากลำบากอันเนื่องจากการขาดแคลนอาหารในระดับสูง

1% ของครัวเรือนที่สำรวจมีค่าใช้จ่ายของครัวเรือนสำหรับอาหารในระดับสูงถึงสูงมาก

3,660 จำนวนเงิน (บาท) โดยเฉลี่ยที่แต่ละครัวเรือนจ่ายสำหรับอาหารในช่วงเดือนที่ผ่านมา (ประมาณ 102 ดอลลาร์สหรัฐ)

แหล่งอาหาร 3 อันดับแรก*

สิ่งบ่งชี้ด้านความเป็นอยู่

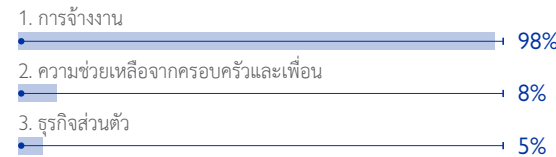
ความเปลี่ยนแปลงทางสภาพเศรษฐกิจของครัวเรือนโดยเฉลี่ยในช่วงปีที่ผ่านมา

ความเปลี่ยนแปลงด้านค่าครองชีพของครัวเรือนโดยเฉลี่ยในช่วงปีที่ผ่านมา

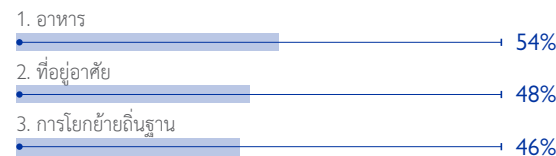
แหล่งรายได้ 3 อันดับแรก*

25% ของรายได้ในแต่ละครัวเรือนถูกส่งกลับไปประเทศเมียนมาในช่วงเดือนที่ผ่านมา

39% ของครัวเรือนที่สำรวจมีหนี้สิน

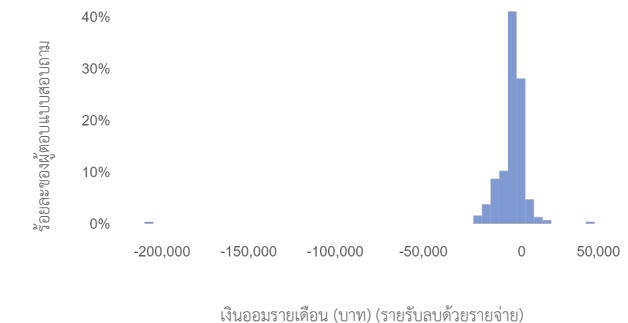
สาเหตุของหนี้สิน 3 อันดับแรก*

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความมั่นคงทางอาหาร โดยร้อยละ 99 ของครัวเรือนเหล่านี้มีคะแนนด้านการบริโภคอาหารในระดับที่ยอมรับได้ เมื่อพิจารณาตามมาตรฐานวัดความหิวระดับครัวเรือนพบว่า ร้อยละ 95 บ่งชี้ว่า ไม่มีภาวะความหิวโหยหรือมีน้อย ร้อยละ 1 ใช้จ่ายเงินของครัวเรือนสำหรับอาหารในระดับสูงหรือสูงมาก ยิ่งกว่านั้น มีร้อยละ 11 ได้คะแนนดัชนียุทธศาสตร์การแก้ปัญหาในระดับสูง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงจำนวนวันที่ครัวเรือนจะต้องใช้ยุทธศาสตร์การแก้ปัญหาเพื่อรับมือกับความขาดแคลนด้านอาหารหรือเงินทองสำหรับซื้อหาอาหาร

โดยทั่วไป ผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่า สถานะทางเศรษฐกิจของพวกเขาในช่วงปีที่ผ่านมายังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้พวกเขาจะมีค่าครองชีพเพิ่มขึ้นเล็กน้อยก็ตาม ทั้งนี้ การมีหนี้ครัวเรือนถือเป็นเรื่องปกติ (ร้อยละ 39 มีหนี้ครัวเรือน) แต่ละครัวเรือนมีหนี้สินโดยเฉลี่ย 23,808 บาท (ประมาณ 664 ดอลลาร์สหรัฐ) สาเหตุของการเป็นหนี้ ได้แก่ ค่าอาหาร (ร้อยละ 54) ค่าที่พักอาศัย (ร้อยละ 48) และค่าใช้จ่ายในการโยกย้ายถิ่นฐาน (ร้อยละ 46) มีข้อมูลเพิ่มเติมว่า ค่าใช้จ่ายสำหรับชำระหนี้สินของครัวเรือนโดยเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 5.7 และมีร้อยละ 61 ของครัวเรือนทั้งหมดระบุว่า ตนได้ส่งเงินกลับบ้านในเดือนที่แล้ว และในด้านการออมเงิน หนึ่งในสี่ของผู้ตอบแบบสอบถาม (ร้อยละ 24) ระบุว่า ในเดือนที่แล้ว ตนมีรายจ่ายมากกว่ารายรับ

การแจกแจงจำนวนเงินออม

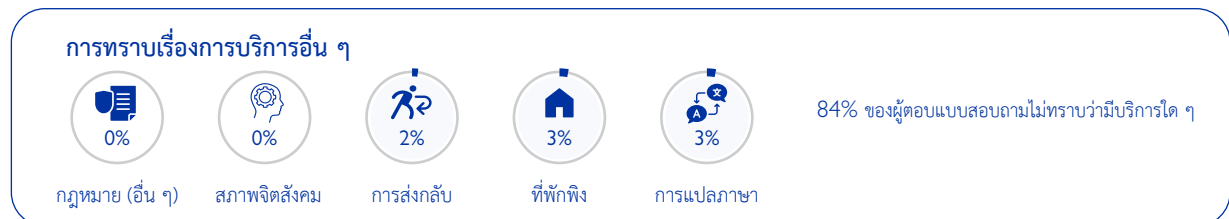
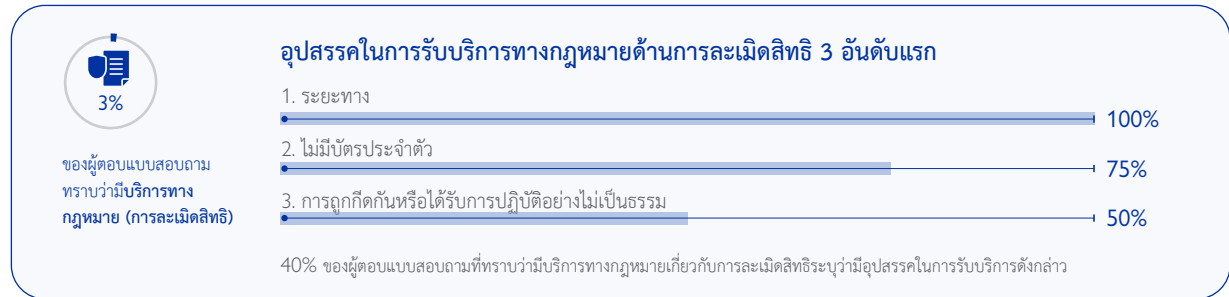
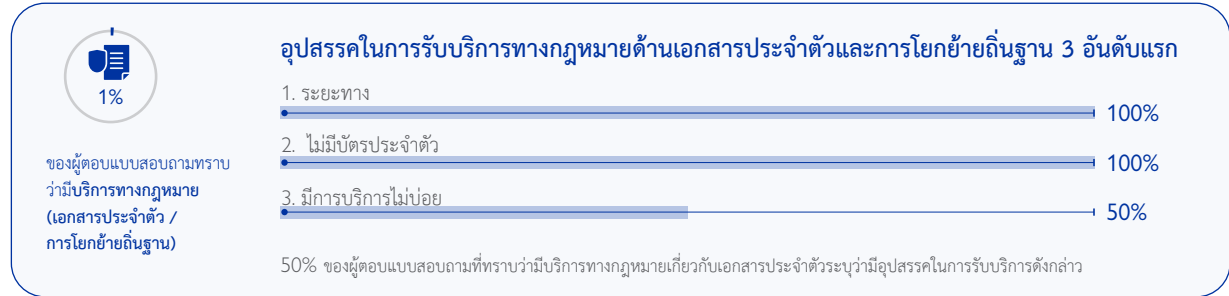
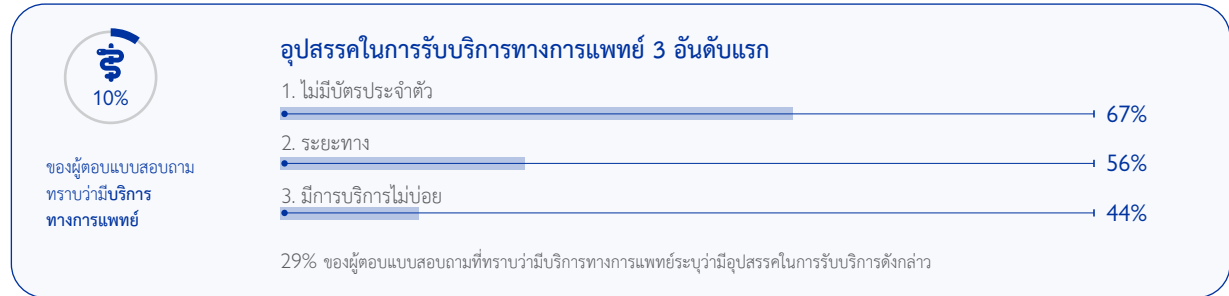
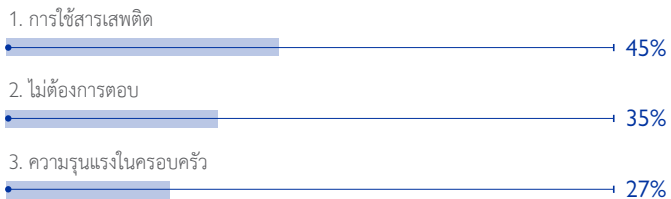
ในด้านการรับรู้เรื่องความปลอดภัยนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่า ความเสี่ยงสำหรับผู้ใหญ่ที่บอบบ่อที่สุด ได้แก่ การใช้สารเสพติด (ร้อยละ 45) ความรุนแรงในครอบครัว (ร้อยละ 27) และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย (ร้อยละ 23) และมีอีกหนึ่งในสาม (ร้อยละ 35) ไม่ต้องการตอบ

ในภาพรวม ร้อยละ 84 ของผู้ตอบแบบสอบถามไม่ทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบริการที่มีสำหรับพวกเขา ในขณะที่ผู้ที่ทราบมักทราบว่ามีการบริการด้านกรแพทย์ (ร้อยละ 10)

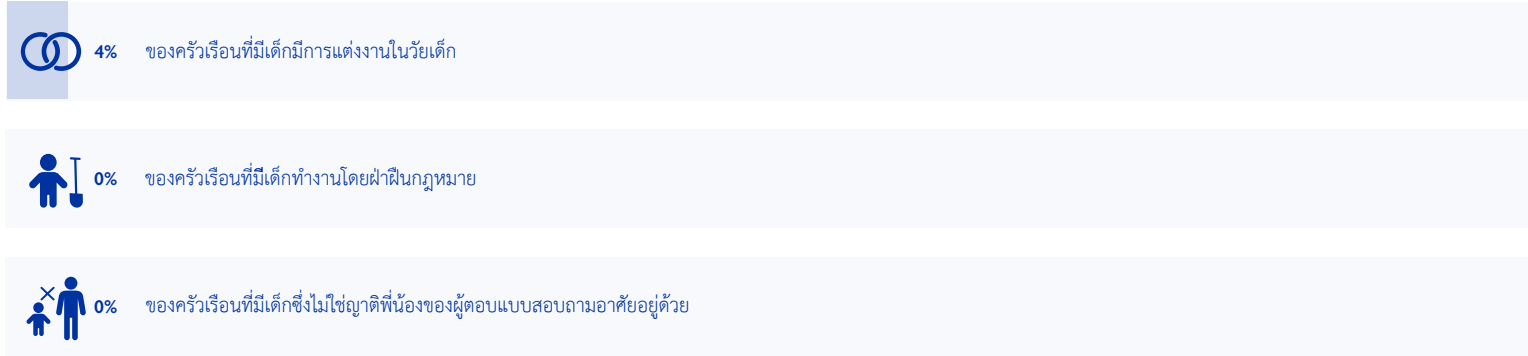
เมื่อสอบถามว่าเห็นด้วยกับข้อความเกี่ยวข้องกับบทบาททางเพศและการรับรู้เรื่องความรับผิดชอบในครัวเรือนหรือไม่ โดยทั่วไป ผู้ตอบแบบสอบถามมีมุมมองเชิงบวกเกี่ยวกับความเท่าเทียมทางเพศ โดยส่วนใหญ่เห็นพ้องว่าผู้หญิงควรมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเรื่องที่สำคัญในครัวเรือน (ร้อยละ 88) และควรแสดงความคิดเห็นของตนเองได้ (ร้อยละ 88) ในขณะที่เดียวกัน ร้อยละ 91 เห็นว่า ผู้ชายควรเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัว

จากตัวบ่งชี้แทนต่าง ๆ พบว่า ร้อยละ 1 ของผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่ในสถานที่ที่มีความเสี่ยงต่อการค้ามนุษย์

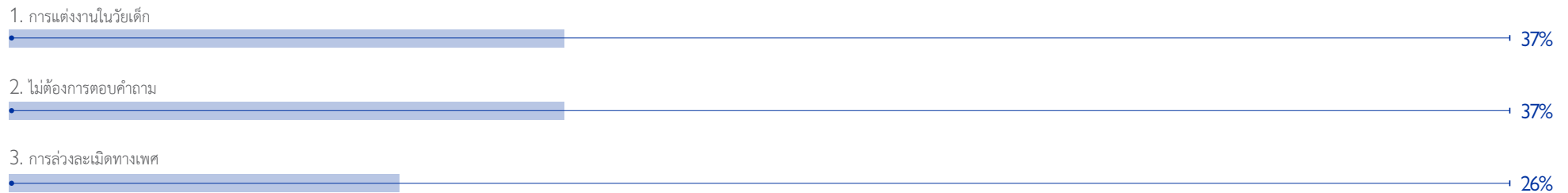
ความเสี่ยงสำหรับผู้ใหญ่ 3 อันดับแรก*

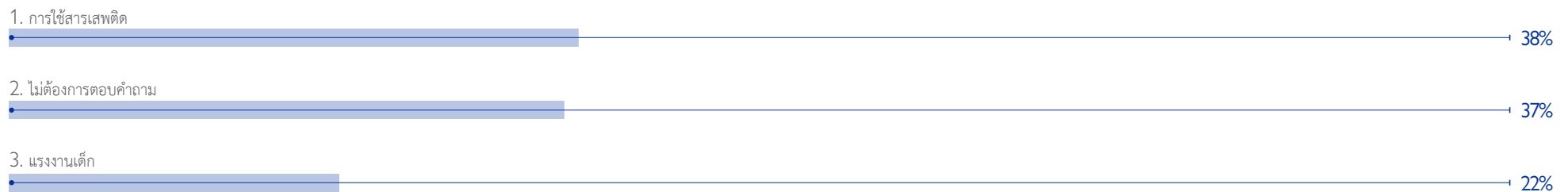
พบว่าการแต่งงานในวัยเด็กร้อยละ 4 ของครัวเรือนที่มีเด็ก ในขณะที่ไม่พบว่ามีแรงงานเด็กในครัวเรือนที่มีการสำรวจ ความเสี่ยงหลักของเด็กผู้หญิงได้แก่ การแต่งงานในวัยเด็ก (ร้อยละ 37) และการล่วงละเมิดทางเพศ (ร้อยละ 26) ความเสี่ยงหลักของเด็กผู้ชายได้แก่ การใช้สารเสพติด (ร้อยละ 38) และการใช้แรงงานเด็ก (ร้อยละ 22) และยังพบว่าร้อยละ 37 ของผู้ตอบแบบสอบถามไม่ต้องการตอบคำถามเกี่ยวกับความเสี่ยงของเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย

ความเสี่ยงหลักสำหรับเด็กผู้หญิงในพื้นที่ที่ผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่*

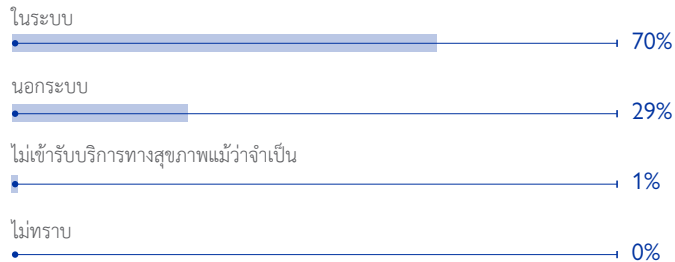
ความเสี่ยงหลักสำหรับเด็กผู้ชายในพื้นที่ที่ผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่*

ในด้านการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพ เกือบหนึ่งในสี่ (ร้อยละ 23) ของผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่า มีสมาชิกในครัวเรือนของตนจำเป็นต้องได้รับบริการด้านสุขภาพในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา โดยในจำนวนนี้มีร้อยละ 70 รับบริการจากผู้ให้บริการด้านสุขภาพในระบบ ร้อยละ 29 รับบริการจากสถานบริการสุขภาพนอกระบบ และร้อยละ 1 เลือกที่จะไม่รับการรักษายาบาล แม้จะมีความจำเป็นก็ตาม นอกจากนี้ ร้อยละ 8 ของผู้ตอบแบบสอบถามระบุว่า ตนมีอุปสรรคในการรับบริการด้านสุขภาพ โดยอุปสรรคที่สำคัญได้แก่ ความแตกต่างด้านภาษา (ร้อยละ 48) ค่าใช้จ่าย (ร้อยละ 43) และระยะทาง (ร้อยละ 43) ในหัวข้อการฉีดวัคซีนในเด็ก พบว่าร้อยละ 87 ของเด็ก ๆ ได้รับวัคซีนตามช่วงอายุ และร้อยละ 93 มีสมุดวัคซีน

ด้านการประกันสุขภาพ พบว่าร้อยละ 6 ของครัวเรือนทั้งหมดไม่มีประกันใด ๆ ในขณะที่มีครัวเรือนที่สมาชิกทุกคนมีประกันสุขภาพในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 61 ของครัวเรือนทั้งหมด โดยประกันสุขภาพที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกมากที่สุดคือประกันของรัฐ (ร้อยละ 78)

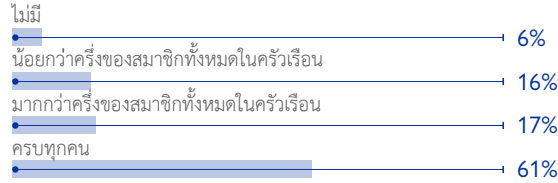
ประเภทของการเข้าถึงบริการสุขภาพ*

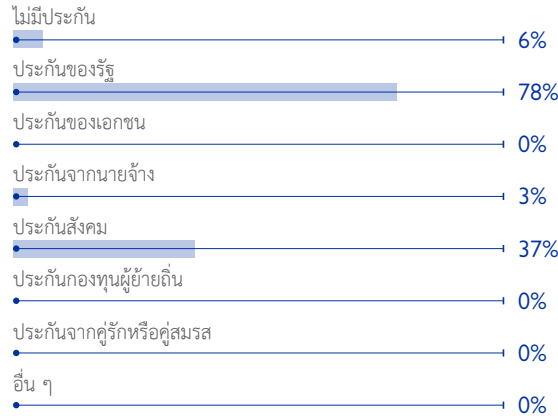
การสำรวจนี้แบ่งการเข้าถึงบริการสุขภาพตามสถานที่ที่สมาชิกในครัวเรือนเข้ารับบริการทางสุขภาพในช่วง 3 เดือนที่ผ่านมา โดยสถานบริการสุขภาพในระบบ ได้แก่ โรงพยาบาลหรือคลินิกรัฐบาล เอกชน หรือองค์กรพัฒนาเอกชน ส่วนสถานบริการสุขภาพนอกระบบ ได้แก่ แพทย์แผนโบราณ ร้านขายยา และอื่น ๆ

สิ่งบ่งชี้ด้านการประกันสุขภาพ

สัดส่วนของสมาชิกในครัวเรือนที่มีประกันสุขภาพ

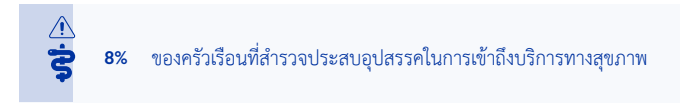
ประเภทของการมีประกันในกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

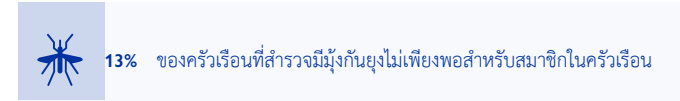
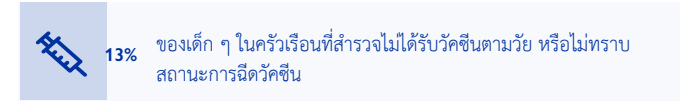
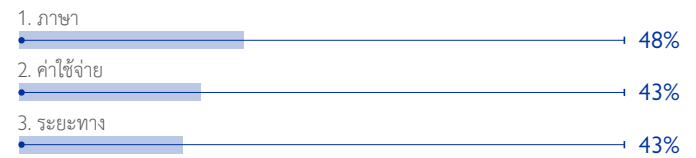
คะแนนว่าด้วยความง่ายในการใช้ประกันสุขภาพโดยเฉลี่ย

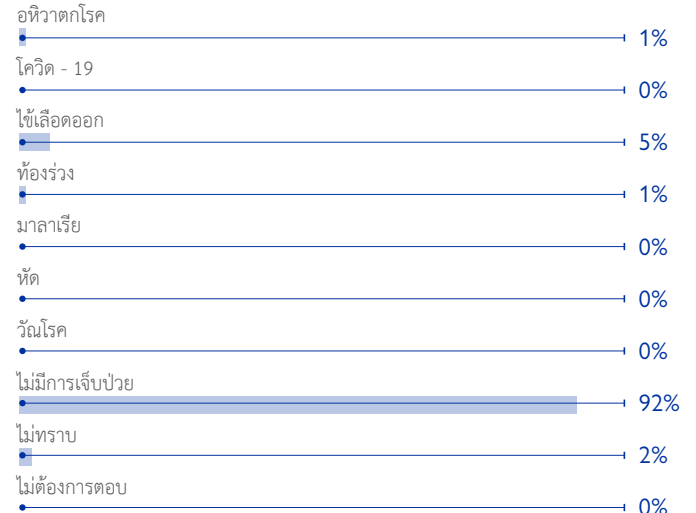
หมายเหตุ: ไม่มีผู้ตอบแบบสอบถามที่ระบุว่าการใช้ประกันสุขภาพมีความยุ่งยากหรือยุ่งยากมาก

อุปสรรคการเข้าถึงบริการทางสุขภาพ 3 อันดับแรก*

การเจ็บป่วยของสมาชิกในครัวเรือนในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา*

สิ่งบ่งชี้ด้านน้ำ สุขาภิบาล และสุขอนามัย (WASH)

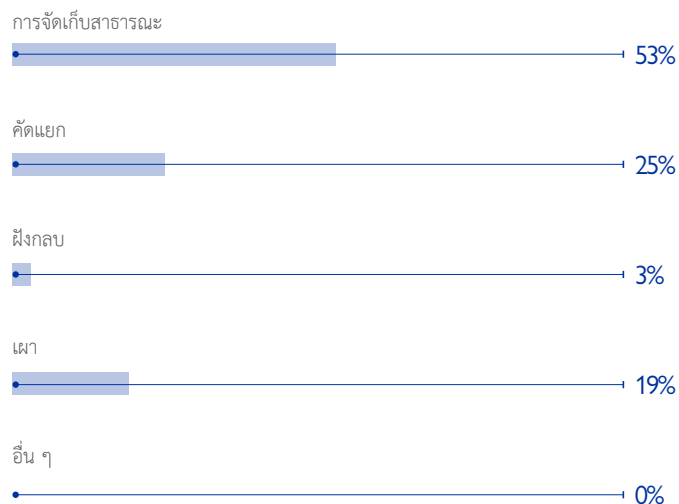
 0% ของครัวเรือนที่สำรวจไม่สามารถเข้าถึงแหล่งน้ำดื่มที่ปลอดภัย

 14% ของครัวเรือนที่สำรวจมีขยะมูลฝอยที่มองเห็นได้ในละแวกที่พักอาศัยของตน

 3% ของครัวเรือนที่สำรวจมีอุจจาระคนที่มองเห็นได้ในละแวกที่พักอาศัยของตน

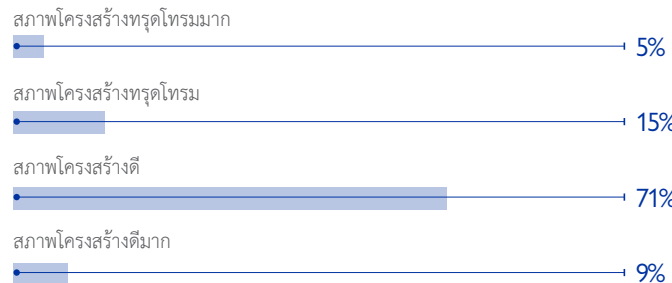
 16% ของครัวเรือนที่สำรวจมีน้ำเสียหรือน้ำท่วมขังที่มองเห็นได้ในละแวกที่พักอาศัยของตน

วิธีการกำจัดของเสีย*

สิ่งบ่งชี้ด้านที่พักอาศัย

ลักษณะของที่พัก

 6% ของผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่ในที่พักเดียวกับนายจ้างของตน

ค่าใช้จ่ายสำหรับที่พัก

 98% ของครัวเรือนที่สำรวจมีไฟฟ้าของรัฐใช้

 1% ของครัวเรือนที่สำรวจมีตู้เย็น

 2% ของครัวเรือนที่สำรวจใช้พลังงานหมุนเวียน

ในประเด็นน้ำ สุขาภิบาล และสุขอนามัย (WASH) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีแหล่งน้ำดื่มที่ปลอดภัย ร้อยละ 14 อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีของเสียหรือขยะที่มองเห็นได้ และร้อยละ 16 อาศัยในพื้นที่ที่มีน้ำเสียหรือน้ำท่วมขัง

ในด้านที่พักอาศัย มีการสัมภาษณ์ผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับวัสดุที่ใช้ก่อสร้างเพื่อนำมาพิจารณาระดับความสมบูรณ์ของโครงสร้างตั้งแต่ระดับต่ำมากถึงระดับสูง พบว่าร้อยละ 20 มีที่พักอาศัยที่มีความสมบูรณ์ของโครงสร้างระดับต่ำถึงต่ำมาก และร้อยละ 6 ของผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่กับนายจ้างของตนเอง ร้อยละ 38 อาศัยอยู่ในที่พักที่เป็นของนายจ้างของตนเอง และส่วนใหญ่ต้องจ่ายค่าเช่าที่พักอาศัย

ร้อยละ 98 ของผู้ย้ายถิ่นที่ตอบแบบสอบถามในจังหวัดระนองเหล่านี้สามารถเข้าถึงโครงข่ายไฟฟ้า และร้อยละ 2 เป็นผู้ใช้พลังงานหมุนเวียน

GLOBAL DATA INSTITUTE
DISPLACEMENT
TRACKING MATRIX